

and Practice. 2025. Vol. 16. P. 1269-1279.
<https://doi.org/10.2147/AMEP.S534053>

REFERENCES

1. Isayeva, O. S., Shumylo, M. Yu. (2025). Intehratsiya tradytsiynykh, zmishanykh ta symulyatsiynykh metodiv navchannya u pidhotovtsi studentiv-medykiv: suchasni pidkhody ta innovatsiyni tekhnolohiyi [Integration of traditional, blended and simulation teaching methods in the training of medical students: modern approaches and innovative technologies]. *Innovatsiyna pedahohika*. 79(1). 22–26. <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2025/79.1.3> [in Ukrainian]
2. Britz, V., Sterz, J., Koch, Y., Schreckenbach, T., Stefanescu, M. C., Zinber, U., Verboket, R. D., Sommer, K., Ruesseler, M. (2024). Impact of simulated patient-based communication training vs. real patient-based communication training on empathetic behaviour in undergraduate students: a prospective evaluation study. *BMC Medical Education*. Vol. 24. No. 1. P. 870. <https://doi.org/10.1186/s12909-024-05801-8>
3. Daly R., Tunney E., Spooner M., Offiah G., Flood K., Kent F. (2026). Case-based learning (CBL) in undergraduate health professions education: a realist review. *Medical Education*. <https://doi.org/10.1111/medu.70179>
4. Donkin, R., Yule, H., Fyfe, T. (2023). Online case-based learning in medical education: a scoping review. *BMC Medical Education*. Vol. 23. No. 1. P. 564. <https://doi.org/10.1186/s12909-023-04520-w>
5. Du, L. et al. (2025). Effectiveness of case-based narrative medicine education in the standardized training of obstetric residents. *Advances in Medical Education and Practice*. Vol. 16. P. 1511–1520. <https://doi.org/10.2147/AMEP.S538754>
6. Elendu, C., Amaechi, D. C., Okatta, A. U., Amaechi, E. C., Elendu, T. C., Ezech, C. P., Elendu, I. D. (2024). The impact of simulation-based training in medical education: a review. *Medicine*. Vol. 103. No. 27. P. e38813. <https://doi.org/10.1097/MD.00000000000038813> [in English]
7. Erić, S., Westling, S., Lindqvist, D., Lindström, M. B., Edelbring, S. (2026). Medical students' perspectives on learning challenging patient communication through simulated patients: insights mirrored by teachers. *Medical Teacher*. P. 1-10. <https://doi.org/10.1080/0142159X.2025.2603356> [in English]
8. Foster, A., Chaudhary, N., Kim, T., Waller, J. L., Wong, J., Borish, M., Cordar A., Lok B., Buckley P. F. (2016). Using virtual patients to teach empathy: a randomized controlled study to enhance medical students' empathic communication. *Simulation in Healthcare*. Vol. 11. No. 3. P. 181-189. <https://doi.org/10.1097/SIH.0000000000000142> [in English]

9. Ngo, H., Sokolovic, N., Hu J., Jenkins, J. A (2025). systematic review identifying effective teaching methods and their combinations for increasing empathy in physicians: pairwise and network meta-analysis. *BMC Medical Education*. Vol. 25. No. 1. P. 1483. <https://doi.org/10.1186/s12909-025-07917-x> [in English]
10. Shumylo, M., Isayeva, O., Khmilyar, I., Huziy, I., Yaremko, H., Drachuk, M. (2022). Creativity as an essential aspect in medical education. *Creativity Studies*. Vol. 15. No. 1. P. 182-198. <https://doi.org/10.3846/cs.2022.13320> [in English]
11. Winter, R., Leanage, N., Roberts, N., Norman, R. I., Howick, J. (2022). Experiences of empathy training in healthcare: a systematic review of qualitative studies. *Patient Education and Counseling*. Vol. 105. No. 10. P. 3017-3037. <https://doi.org/10.1016/j.pec.2022.06.015> [in English]
12. Yamada, R., Futakawa, K., Xu, K., Kondo, S. (2025). Using virtual patients to enhance empathy in medical students: a scoping review protocol. *Systematic Reviews*. Vol. 14. No. 1. P. 52. <https://doi.org/10.1186/s13643-025-02793-4> [in English]
13. Zhu, Y., Zhang, J., Fei J., Fang H., Zhang, Z. (2025). Problem-based learning and case-based learning in clinical practical teaching for gynecology residents: a narrative review. *Advances in Medical Education and Practice*. Vol. 16. P. 1269-1279. <https://doi.org/10.2147/AMEP.S534053> [in English]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ЗАДОРОЖНА Ольга – кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри міжкультурної комунікації та перекладу Львівського національного університету імені Івана Франка.

Наукові інтереси: медична освіта гуманістично орієнтована підготовка майбутніх лікарів, професійна іншомовна підготовка студентів-медиків, цифровізація освіти, генеративний штучний інтелект у медичній освіті, компетентнісний підхід, кейс-метод і симуляційне навчання, медичний дискурс в медичній комунікації.

ZADOROZHNA Olga – Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Intercultural Communication and Translation of the Ivan Franko National University of Lviv.

Scientific interests: medical education, humanistically oriented training of future physicians, professionally oriented foreign language training of medical students, digitalization of education, generative artificial intelligence in medical education, competency-based approach, case-based method and simulation-based learning, medical discourse in healthcare communication.

*Стаття надійшла до редакції 18.10.2025 р.
 Стаття прийнята до друку 25.10.2025 р*

УДК 37.02:37.091.212:004.9:37.013.73:811
 DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-221-538-542

БАГМЕТ Андрій –

аспірант кафедри цифрових технологій і професійної освіти
 Вінницького державного педагогічного університету
 імені Михайла Коцюбинського
 ORCID: <https://orcid.org/0009-0006-0155-9537>
 e-mail: andreybagmet@gmail.com

**ІНТЕРАКТИВНІ МУЛЬТИМЕДІЙНІ РЕСУРСИ ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ
 ПОЛІКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ**

У статті обґрунтовано педагогічний потенціал інтерактивних мультимедійних ресурсів як інструменту розвитку полікультурної компетентності майбутніх учителів іноземних мов у контексті цифровізації освіти та зростання міжкультурної взаємодії. Полікультурну компетентність розглянуто як інтегральну професійну якість, що поєднує знання про культурне різноманіття, ціннісні установки (відкритість, толерантність, повага), комунікативно-поведінкові вміння та рефлексивну усвідомленість, необхідні для ефективної взаємодії в багатокультурному середовищі.

Акцентовано, що онлайн-платформи, автентичні відеоматеріали, інтерактивні симуляції, віртуальні тури та формати віртуальних обмінів створюють умови для керованого міжкультурного контакту, моделювання реальних комунікативних ситуацій і набуття досвіду партнерської взаємодії. Визначено основні дидактичні можливості мультимедіа: актуалізація культурних смислів через аудіовізуальні контексти; тренування емпатійного слухання й інтерпретації прагматики висловлювання; розвиток стратегій подолання бар'єрів, керування невизначеністю та тривожністю в міжгруповій комунікації; формування навичок рефлексії та самокорекції на основі зворотного зв'язку.

Запропоновано структурні компоненти використання мультимедійних ресурсів у підготовці вчителя: мотиваційно-ціннісний, когнітивний, операційно-діяльнісний і рефлексивно-оцінний. Окреслено критерії результативності (комунікативна чутливість, толерантність, здатність до міжкультурного діалогу, готовність до співпраці) та можливі індикатори оцінювання в умовах аудиторної й дистанційної роботи. Зроблено висновок, що системне впровадження інтерактивних мультимедійних ресурсів підвищує практикоорієнтованість підготовки майбутніх учителів іноземних мов і забезпечує цілеспрямований розвиток полікультурної компетентності.

Ключові слова: полікультурна компетентність, міжкультурна комунікація, мультимедійні ресурси, онлайн-платформи, віртуальні обміни, інтерактивні симуляції, віртуальні тури, підготовка вчителя іноземних мов.

ВАНМЕТ Андрій –

PhD student of the Department of Digital Technologies and
 Vocational Education
 Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi
 State Pedagogical University
 ORCID: <https://orcid.org/0009-0006-0155-9537>
 e-mail: andreybagmet@gmail.com

INTERACTIVE MULTIMEDIA RESOURCES AS A TOOL FOR DEVELOPING MULTICULTURAL COMPETENCE IN PRE-SERVICE FOREIGN LANGUAGE TEACHERS

The article substantiates the pedagogical potential of interactive multimedia resources as a tool for developing multicultural competence in pre-service foreign language teachers in the context of education digitalization and the growing intensity of intercultural interaction. Multicultural competence is viewed as an integral professional quality that combines knowledge of cultural diversity, value orientations (openness, tolerance, respect), communicative-behavioral skills, and reflective awareness necessary for effective interaction in a multicultural environment.

It is emphasized that online platforms, authentic video materials, interactive simulations, virtual tours, and virtual exchange formats create conditions for guided intercultural contact, modeling real communicative situations, and gaining experience in partnership-based interaction. The main didactic opportunities of multimedia are identified as follows: actualization of cultural meanings through audiovisual contexts; training in empathic listening and interpreting the pragmatics of utterances; developing strategies for overcoming barriers, managing uncertainty and anxiety in intergroup communication; and forming skills of reflection and self-correction based on feedback.

Structural components for integrating multimedia resources into teacher education are proposed: motivational–value, cognitive, operational–activity, and reflective–evaluative. The article outlines effectiveness criteria (communicative sensitivity, tolerance, ability to engage in intercultural dialogue, readiness for cooperation) as well as possible assessment indicators in classroom-based and distance learning settings. It is concluded that the systematic implementation of interactive multimedia resources increases the practice-oriented nature of pre-service foreign language teacher training and ensures the targeted development of multicultural competence.

Key words: multicultural competence, intercultural communication, multimedia resources, online platforms, virtual exchanges, interactive simulations, virtual tours, pre-service foreign language teacher education.

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Міжкультурна взаємодія та культурна різноманітність стали звичними умовами сучасного освітнього простору, а для вчителя іноземних мов вони є не лише контекстом роботи, а й безпосереднім змістом професійної діяльності. У цих умовах полікультурна компетентність майбутнього педагога набуває статусу ключової професійної якості, що забезпечує здатність до коректної взаємодії з представниками різних культур, подолання комунікативних бар'єрів, розвиток толерантності та формування партнерських взаємин у навчальному середовищі.

Одночасно цифровізація освіти та поширення дистанційних і гібридних форматів посилили роль інтерактивних мультимедійних ресурсів як реального середовища комунікації й навчання. У цьому зв'язку особливої актуальності набуває використання онлайн-платформ, відео, інтерактивних симуляцій і віртуальних турів, які дозволяють моделювати автентичні соціокультурні ситуації, організувати взаємодію та забезпечувати практикоорієнтований характер підготовки майбутніх учителів іноземних мов [3, 7].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Підґрунтя для такого підходу задають дослідження М. Dooley та Р. O'Dowd, у яких телеспівпраця й віртуальні обміни розглядаються як дієвий освітній формат, що поєднує розвиток мовних умінь із формуванням міжкультурної компетентності через безпосередній досвід взаємодії в цифровому середовищі. Такі тенденції автентично підкреслюють потребу інтегрувати в підготовку вчителя інструменти, здатні забезпечити регулярний, керований та педагогічно супроводжуваний міжкультурний контакт, а не обмежуватися теоретичним описом культурних відмінностей [4, 6].

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю науково обґрунтувати й методично описати потенціал інтерактивних мультимедійних ресурсів як інструменту розвитку полікультурної компетентності майбутніх учителів іноземних мов. З огляду на концепції віртуальних обмінів, вимірюваність компонентів міжкультурної компетентності та комунікативні механізми подолання міжгрупових бар'єрів, постає потреба визначити, яким чином онлайн-платформи, відео, симуляції та

віртуальні тури можуть бути інтегровані в освітній процес для формування професійно значущих міжкультурних умінь і готовності до ефективної взаємодії в сучасному багатокультурному світі.

Метою статті є обґрунтування проблеми впровадження інтерактивних мультимедійних ресурсів як інструменту розвитку полікультурної компетентності майбутніх учителів іноземних мов.

Виклад основного матеріалу дослідження. Концептуальну визначеність проблеми посилює підхід А. Fantini, який трактує інтеркультурну компетентність як багатовимірне утворення, що включає знання, ставлення, уміння та рефлексивну усвідомленість, а також допускає цілеспрямовану діагностику й оцінювання. У цьому контексті мультимедійні інструменти мають особливу методичну цінність, оскільки створюють умови для спостережуваного прояву зазначених компонентів у реальних або змодельованих комунікативних ситуаціях і забезпечують можливість формуального зворотного зв'язку [3, 7].

Важливим аргументом на користь відео та аудіовізуального контенту є положення J. Field, який підкреслює активний характер аудіювання як процесу конструювання смислу, що спирається на контекст, інтонацію, прагматику та комунікативні наміри. Саме ці елементи часто стають джерелом міжкультурних непорозумінь, тому робота з автентичними відеоматеріалами й інтерактивними завданнями до них сприяє формуванню комунікативної чутливості, "культурного слухання" та здатності точніше інтерпретувати смисли у взаємодії.

Практичний вимір полікультурної компетентності окреслюють ідеї W. B. Gudykunst, який розглядає ефективну міжгрупову комунікацію як процес керування невизначеністю та тривожністю, усвідомлення стереотипів і побудовування стратегій порозуміння. Інтерактивні симуляції й віртуальні тури в цьому сенсі є педагогічно виправданими (рис. 1), оскільки забезпечують безпечне тренувальне середовище для відпрацювання поведінкових стратегій взаємодії, коректного реагування на культурні відмінності та розвитку толерантності в умовах різних соціальних норм і рольових очікувань [2, 5].

Використання онлайн-платформ, відео, інтерактивних симуляцій та віртуальних турів у підготовці майбутніх учителів іноземних мов є методично виправданим, оскільки ці ресурси забезпечують автентичний контекст спілкування, підвищують практичну спрямованість навчання і створюють умови для розвитку полікультурної компетентності через досвід взаємодії, рефлексії та зворотного зв'язку.

Рис. 1. Інтерактивні ресурси у практичному вимірі полікультурної компетентності

Онлайн-платформи (LMS, спільні дошки, форуми, відеоконференції, середовища проєктної роботи) дозволяють організувати керований міжкультурний контакт і навчальну співпрацю. У таких середовищах студенти виконують спільні завдання, ведуть дискусії, створюють продукти (презентації, блоги, мініпроєкти), навчаються узгоджувати смисли й правила взаємодії, тобто формують навички комунікації в умовах культурних відмінностей. Важливо, що платформи підтримують асинхронність і повторюваність практики: студент може обдумати відповідь, переглянути матеріал, доопрацювати повідомлення, що знижує комунікативну тривожність і підвищує якість рефлексії [3, 7].

Відео як аудіовізуальний ресурс є особливо цінним для полікультурної підготовки, адже передає не лише мовний матеріал, а й культурні смисли: інтонацію, темп мовлення, невербальну поведінку, норми ввічливості, дистанцію, соціальні ролі й контексти. Завдяки цьому студенти навчаються “читати” ситуацію, інтерпретувати наміри, розрізняти прямі та непрямі повідомлення, помічати можливі причини непорозуміння у міжкультурній взаємодії. Відео також забезпечує автентичність: реальні сюжети, інтерв'ю, фрагменти комунікації або навчальні кейси формують уявлення про різні культурні моделі поведінки [4, 5].

Інтерактивні симуляції моделюють складні комунікативні сценарії (непорозуміння, конфлікт інтерпретацій, різні правила етикету, переговори, ситуації оцінювання) і дозволяють тренувати поведінкові стратегії без ризику “помилитися” в реальному житті. Симуляції корисні тим, що роблять процес навчання діяльним: студент не просто читає про толерантність чи емпатію, а відпрацьовує конкретні дії – уточнення, перефразування, зниження напруги, конструктивний

зворотний зв'язок, етичне реагування. Після симуляції легко організувати рефлексію (що спрацювало/не спрацювало, які стереотипи активувалися, як змінити стратегію), що прямо підтримує розвиток полікультурної компетентності.

Віртуальні тури (музеями, містами, освітніми й культурними інституціями) розширюють соціокультурний досвід студентів і зменшують “культурну дистанцію”, особливо коли реальні подорожі недоступні. Вони формують культурну обізнаність через занурення в артефакти, простори й практики повсякденного життя, допомагають побачити культуру як живу систему, а не набір фактів. Віртуальні тури також є зручними підґрунтями для комунікативних завдань: опис побаченого, порівняння культурних явищ, дискусії про цінності, підготовка мініуроку або проєктів, що інтегрує мовленнєву практику з міжкультурним аналізом [3, 6].

Таким чином, поєднання онлайн-платформ, відео, інтерактивних симуляцій та віртуальних турів забезпечує цілісний вплив на компоненти полікультурної компетентності майбутніх учителів іноземних мов: когнітивний (знання про культуру), емоційно-ціннісний (толерантність, прийняття, емпатія), поведінковий (стратегії взаємодії) та рефлексивний (усвідомлення власних установок і корекція комунікативної поведінки). Це робить такі ресурси не допоміжними, а методично ключовими для сучасної професійної підготовки.

Основні дидактичні можливості мультимедіа у розвитку полікультурної компетентності майбутніх учителів іноземних мов зумовлені тим, що мультимедійні ресурси поєднують мовний матеріал із соціокультурним контекстом і забезпечують діяльнісне навчання (через переживання ситуацій, взаємодію та подальшу рефлексію), що дозволяє переходити від “знання про культуру” до вміння діяти в міжкультурній комунікації.

Актуалізація культурних смислів через аудіовізуальні контексти відбувається тому, що відео, подкасти, фрагменти реальних діалогів, віртуальні тури та інтерактивні матеріали демонструють культуру в її “живій” формі: у мовленнєвих моделях, соціальних ролях, нормах ввічливості, невербальній поведінці, символах і щоденних практиках. На відміну від текстового опису, аудіовізуальний контент дає змогу бачити й чути, як саме в конкретній культурі вибудовується контакт, як проявляється дистанція, як виражаються емоції, що вважається прийнятним або небажаним у взаємодії. У дидактичному сенсі це підвищує автентичність навчання, допомагає уникати “культурних стереотипів у теорії” та формує в студентів здатність співвідносити мовленнєві форми з культурними смислами [2, 6].

Тренування емпатійного слухання та інтерпретації прагматики висловлювання стає можливим завдяки тому, що мультимедіа забезпечує багатоканальність повідомлення: зміст слів, інтонація, паузи, темп мовлення, міміка, жести, контекст ситуації. Саме ці елементи формують прагматику – намір, підтекст, “соціальну функцію” висловлювання (прохання, натяк, відмова, підтримка, критика). Робота з відеокейсами, фрагментами консультацій, ролевих взаємодій або сцен

повсякденного спілкування дозволяє студентам учитися не лише “розуміти слова”, а й зчитувати стан співрозмовника, помічати чутливі моменти, уточнювати смисли, перефразувати без втрати поваги, що є фундаментом педагогічної й професійної комунікації, де емпатія та точність інтерпретації визначають якість контакту [2, 5].

Розвиток стратегій подолання бар’єрів, керування невизначеністю та тривожністю в міжгруповій комунікації забезпечується тим, що інтерактивні симуляції, сценарні завдання, віртуальні обміни й онлайн-проекти відтворюють ситуації, де культурні відмінності можуть викликати непорозуміння. У таких умовах студенти тренують поведінкові стратегії: ставити уточнювальні запитання, перевіряти розуміння, коректно висловлювати незгоду, домовлятися про правила взаємодії, працювати з конфліктом інтерпретацій. Важливо, що мультимедійні формати дозволяють зробити це в безпечному навчальному просторі: ризик “соціального провалу” менший, а повторюваність практики більша. Тому зростає толерантність до невизначеності, знижується комунікативна тривожність і формується готовність до реального міжкультурного діалогу [2, 5].

Формування навичок рефлексії та самокорекції на основі зворотного зв’язку підтримується технічними й педагогічними можливостями мультимедіа: запис і перегляд власних виступів/діалогів, коментарі викладача й групи, цифрові рубрики оцінювання, миттєві підказки, самооцінювання та взаємооцінювання в онлайн-середовищі. Студент отримує змогу “побачити себе з боку” (мовлення, невербальна поведінка, комунікативні стратегії), усвідомити сильні сторони й помилки, зіставити їх із критеріями ефективної взаємодії та запланувати корекцію. Такий цикл “дія – зворотний зв’язок – рефлексія – повторна спроба” є дидактично ключовим для розвитку полікультурної компетентності, оскільки вона формується через досвід, а не лише через інформацію [4, 7].

Отже, мультимедіа має принципову дидактичну цінність, бо одночасно забезпечує автентичність культурного матеріалу, тренування міжкультурних комунікативних навичок, керувану практику подолання бар’єрів і рефлексивний механізм розвитку, що в сукупності створює ефективні умови для формування полікультурної компетентності майбутніх учителів іноземних мов.

В структурі використання мультимедійних ресурсів щодо підготовки майбутнього вчителя іноземних мов мультимедіа впливає не лише на засвоєння інформації, а й на ставлення, досвід взаємодії та рефлексію, тобто охоплює всі ключові рівні формування полікультурної компетентності. Виокремлення чотирьох компонентів (мотиваційно-ціннісного, когнітивного, операційно-діяльнісного та рефлексивно-оцінного) дозволяє цілеспрямовано проєктувати навчання: від залучення й ціннісної установки до конкретної комунікативної дії та її осмислення за критеріями якості [3, 6].

Мотиваційно-ціннісний компонент є необхідним, бо полікультурна компетентність базується на готовності приймати культурне різноманіття та взаємодіяти без упереджень. Мультимедійні ресурси (відеоісторії, віртуальні тури, інтерактивні сюжети, кейси) створюють емоційно значущі ситуації, що актуалізують цінності поваги, відкритості, емпатії, а також формують внутрішню мотивацію до міжкультурного спілкування. Без цього компонента цифрові інструменти можуть залишитися «технікою», не переходячи у ціннісну позицію майбутнього педагога [5, 7].

Когнітивний компонент обґрунтований тим, що ефективна міжкультурна взаємодія потребує системи знань: про культурні норми, мовленнєвий етикет, соціальні ролі, прагматичні правила спілкування, типові комунікативні бар’єри. Мультимедіа дає можливість подавати такі знання контекстуально й наочно: через автентичні фрагменти комунікації, інтерактивні пояснення, карти/схеми, глосарії, порівняльні завдання. Це допомагає студентам не зачувати факти “про країну”, а розуміти як культура проявляється в комунікації.

Операційно-діяльнісний компонент є ключовим, бо полікультурна компетентність формується через практику. Саме тут мультимедіа працює як “тренажер” комунікації: онлайн-платформи забезпечують дискусії та спільні проєкти, симуляції – програвання ситуацій непорозуміння чи переговорів, відеокейси – відпрацювання стратегій слухання, уточнення й перефразування, а віртуальні тури – контент для міжкультурних порівнянь та презентацій. У результаті студенти набувають поведінкових умінь: ставити коректні запитання, керувати діалогом, будувати партнерський контакт, працювати з конфліктом інтерпретацій, дотримуватися етичної комунікації [1, 6].

Рефлексивно-оцінний компонент обґрунтований потребою в усвідомленні власних установок і корекції комунікативної поведінки. Цифрові інструменти полегшують рефлексію: запис і перегляд власних виступів/діалогів, самооцінювання за рубрикою, взаємооцінювання в групі, коментарі викладача, електронні портфоліо, короткі рефлексивні щоденники після симуляцій або міжкультурних дискусій. Така організація дозволяє вибудувати цикл розвитку: дія → зворотний зв’язок → аналіз → корекція → повторна дія, що є найбільш продуктивним шляхом формування компетентності [3, 7].

Логічним продовженням такої структури є критерії результативності, які відображають не “обсяг знань”, а якість міжкультурної взаємодії. Комунікативна чутливість показує здатність помічати контекст, невербальні сигнали, наміри та смисли; толерантність – прийняття відмінностей і відсутність дискримінаційних установок у взаємодії; здатність до міжкультурного діалогу – уміння вести розмову з уточненням і повагою, уникати ескалації, будувати взаєморозуміння; готовність до співпраці – орієнтація на спільну діяльність, відповідальність у командній взаємодії, конструктивний зворотний зв’язок [2, 5].

Для практичного оцінювання в умовах аудиторної й дистанційної роботи доцільно використовувати індикатори, які спостерігаються у виконанні завдань. До комунікативної чутливості можуть належати: точність перефразування, доречність уточнювальних запитань, адекватність інтерпретації підтексту/інтонації у відеокейсах. До толерантності: відсутність стереотипних суджень у дискусіях, коректність мовленнєвих форм, уміння приймати іншу позицію без знецінення. До міжкультурного діалогу: здатність домовлятися про правила взаємодії, керувати непорозумінням, аргументувати з повагою, знижувати напругу. До готовності до співпраці: внесок у груповий продукт на платформі, якість взаємооцінювання, відповідальність за роль у проекті, дотримання комунікативної етики в онлайн-спілкуванні.

Запропоновані компоненти задають повний педагогічний цикл формування полікультурної компетентності (від цінностей до дії й рефлексії), а критерії та індикатори роблять результат операціоналізованим, тобто таким, що може бути реально оцінений як у традиційному, так і в цифровому форматі підготовки майбутніх учителів іноземних мов.

Висновки та перспективи подальших розвідок напрямку. Таким чином, інтерактивні мультимедійні ресурси в підготовці майбутніх учителів іноземних мов доцільно розглядати як ефективний інструмент розвитку полікультурної компетентності, оскільки вони забезпечують автентичний аудіовізуальний контекст, моделювання міжкультурних ситуацій та організацію керованої взаємодії в онлайн- і гібридному форматах. Використання онлайн-платформ, відео, інтерактивних симуляцій і віртуальних турів створює умови для актуалізації культурних смислів, формування комунікативної чутливості й емпатійного слухання, тренування стратегій подолання комунікативних бар'єрів та розвитку толерантності й готовності до міжкультурного діалогу. Водночас найбільший освітній ефект забезпечує системна, методично спроектована інтеграція мультимедіа за логікою мотиваційно-ціннісного, когнітивного, операційно-діяльнісного та рефлексивно-оцінного компонентів із регулярною практикою та зворотним зв'язком. Такі тенденції дозволяють не лише поглиблювати знання про культурну різноманітність, а й формувати практичні вміння професійної комунікації, необхідні сучасному вчителю іноземних мов.

Перспективним напрямом подальших досліджень є уточнення критеріїв і цифрових індикаторів оцінювання полікультурної компетентності, а також апробація комплексних програм (віртуальні обміни, симуляційні модулі, проектне навчання) у різних моделях підготовки педагогів.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Караванська О. В. Використання мультимедійних технологій у процесі формування міжкультурної компетентності студентів-філологів. *Інформаційні технології і засоби навчання*. 2019. Т. 72. № 4. С. 45–53. URL: <http://journal.iitta.gov.ua/index.php/itlt/article/view/2345> (дата звернення: 14.01.2026).

2. Мельник І. П. Полікультурна освіта майбутніх учителів іноземних мов: монографія. Київ : Вид-во «Освіта України». 2021. 312 с.

3. Савчук Л. М. Інтерактивні методи навчання у формуванні толерантності та полікультурної компетентності студентів. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2020. № 2. С. 112–118. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pednauk_2020_2_18 (дата звернення: 14.01.2026).

4. Dooly M., O'Dowd R. *Telecollaboration and Virtual Exchange in Language Education*. New York: Routledge. 2018. 298 p.

5. Fantini A. E. *Exploring Intercultural Competence: Concepts and Assessment*. Brattleboro. VT: SIT Graduate Institute. 2009. P. 34–47.

6. Field J. *Listening in the Language Classroom*. Cambridge University Press, 2008. 401 p.

7. Gudykunst W. B. *Bridging Differences: Effective Intergroup Communication*. Thousand Oaks: SAGE. 2004. P. 22–45.

REFERENCES

1. Dooly, M., & O'Dowd, R. (2018). *Telecollaboration and Virtual Exchange in Language Education*. New York: Routledge. [in English]

2. Fantini, A. E. (2009). *Exploring Intercultural Competence: Concepts and Assessment*. Brattleboro, VT: SIT Graduate Institute. [in English]

3. Field, J. (2008). *Listening in the Language Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press. [in English]

4. Gudykunst, W. B. (2004). *Bridging Differences: Effective Intergroup Communication*. Thousand Oaks: SAGE. [in English]

5. Karavans'ka, O. V. (2019). *Vikoristannja multimedijnih tehnologij u procesi formuvannja mizhkul'turnoi kompetentnosti studentiv-filologiv* [Use of multimedia technologies in the process of forming intercultural competence of philology students]. *Informacijni tehnologii i zasobi navchannja – Information Technologies and Learning Tools*. 72(4). S. 45–53. URL: <http://journal.iitta.gov.ua/index.php/itlt/article/view/2345> [in Ukrainian]

6. Mel'nik, I. P. (2021). *Polikul'turna osvita majbutnih uchiteliv inozemnih mov* [Multicultural education of future foreign language teachers]. Kijv: Vid-vo «Osvita Ukraini» [in Ukrainian]

7. Savchuk, L. M. (2020). *Interaktivni metodi navchannja u formuvanni tolerantnosti ta polikul'turnoi kompetentnosti studentiv* [Interactive teaching methods in the formation of tolerance and multicultural competence of students]. *Pedagogichni nauki: teorija, istorija, innovacijni tehnologii – Pedagogical Sciences: Theory, History, Innovative Technologies*. 2. S. 112–118. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pednauk_2020_2_18 (nbuv.gov.ua in Bing) [in Ukrainian]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

БАГМЕТ Андрій – аспірант кафедри цифрових технологій і професійної освіти Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського.

Наукові інтереси: інтерактивні мультимедійні ресурси як інструмент розвитку полікультурної компетентності майбутніх учителів іноземних мов.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

BAHMET Andrii – PhD student of the Department of Digital Technologies and Vocational Education, Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University.

Scientific interests: interactive multimedia resources as a tool for developing multicultural competence in pre-service foreign language teachers.

Стаття надійшла до редакції 18.10.2025 р.

Стаття прийнята до друку 25.10.2025 р.